

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Bohuslavou Drahošovou v právní věci žalobkyně **G. M. H. (dř. G.)**, proti žalované **České republice, Vězeňské službě ČR**, se sídlem Praha, Soudní 1672/1a, k žalobě o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 4.11.2011 č.j. VS 88/49/201-50/Všeob/734,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Generální ředitel Vězeňské služby České republiky plk. PhDr. J. T., jako orgán příslušný podle § 150 zákona č. 187/2006, rozhodl ve věci č.j. VS 88/49/2011-50/Všeob/734 dne 4.11.2011 na základě návrhu rozkladové komise o rozkladu G. M. G., nar. X, proti rozhodnutí ve věci dávky nemocenského pojištění tak, že rozklad podle § 92 odst.1 zákona č. 500/2004 zamítl a rozhodnutí ředitele Věznice a Ústavu pro výkon zabezpečovací detence Opava ze dne 19.8.2011 č.j. VS 261/1/2011-32/700 potvrdil.

Žalobkyně adresovala Městskému soudu v Praze podání ze dne 30.11.2011, ve kterém uvedla, že dne 19.8.2011 vydal ředitel VÚZD plk. Mgr. I.T v zastoupení plk. Mgr. J. V. rozhodnutí ve věci dávky nemocenského pojištění. Uvedla, že daným rozhodnutím žalobkyni byla vyplacena tzv. nemocenská dávka za měsíc květen 2011 ve výši 1.450,- Kč, čímž jí vznikla finanční újma. Rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 23.8.2011. Proti rozhodnutí podala rozklad dne 26.8.2011. Toho dne předala rozklad v zalepené obálce, adresované generálnímu řediteli VS ČR, vychovateli oddělení, na kterém je ubytována s tím, že tato korespondence měla být téhož dne odeslána a tedy doručena dne 29.8.2011. Dne 4.11.2011 vydal generální ředitel Vězeňské služby ČR rozhodnutí, kterým potvrdil rozhodnutí původní, což zdůvodnil tím, že konec odvolací lhůty byl 7.9.2011 a žalobkyně podala rozklad až dne 8.9.2011. Žalobkyně uvedla, že toto tvrzení se nezakládá na pravdě. Dále žalobkyně uvedla, že žalovaná při svém rozhodování vážně zkrátila žalobkyni na subjektivních právech. Vady jejího rozhodnutí jsou tak závažné, že jej činí nezákonným. Zkrácení spočívá zejména v porušení čl. 38 odst.2 Listiny základních práv a svobod Ústavy ČR.

Dále odkazovala na čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a judikaturu Evropského soudu pro lidská práva k čl.6 odst.1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Namítala, že ve zmiňovaném rozhodnutí je sice „poučení o odvolání“, avšak je uvedeno „řádný opravný prostředek“ a není uvedeno poučení o mimořádných opravných prostředcích a poučení o možnosti podání správní žaloby.

Závěrem žalobkyně navrhovala zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Současně žalovaná požádala o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 19.12.2011 č.j. 2Ad 90/2011-5 rozhodl tak, že věc postoupil k vyřízení Krajskému soudu v Ostravě.

V písemném vyjádření k žalobě ze dne 30.12.2013 žalovaný navrhoval zamítnutí návrhu. Uvedl mimo jiné, že rozhodnutím ředitele Věznice Opava ze dne 19.8.2011 č.j. VS 26/11/2011-32/700 bylo rozhodnuto o nemocenském za období od 1.5.2011 do 25.5.2011. Žalobkyně rozhodnutí převzala dne 23.8.2011. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podala žalobkyně rozklad a k přepravě ho předala jako obyčejnou zásilku do určené schránky ve Věznici Opava dne 8.9.2011. Odvolacímu orgánu byl rozklad doručen dne 14.9.2011.

Dále žalovaný uvedl, že výše uvedená schránka je každý den vybírána a označena podacím razítkem s datem, kdy byla korespondence do schránky vhozena. Tento systém vylučuje jakoukoliv možnost manipulace. Padací razítko je v depozitu příslušné pracovnice oddělení výkonu trestu odnětí svobody.

Žalovaný poukázal na ustanovení § 152 odst.4 a § 83 odst.1 správního řádu a uvedl, že jmenovaná převzala originál rozhodnutí dne 23.8.2011. Posledním dnem odvolací lhůty byl den 7.9.2011. Jmenovaná však rozklad podala až den následující, tj. 8.9.2011.

Rozkladová komise ve smyslu § 92 odst.1 správního řádu zkoumala, zda jsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Uvedeným zkoumáním došla rozkladová komise k závěru, že tyto předpoklady nejsou dány.

II.

K ústnímu jednání, které bylo nařízeno na 7.1.2014, se účastníci nedostavili. Žalovaný omluvil svou neúčast u jednání. Žalobkyně na předvolání k jednání nereagovala. Soud proto ve věci jednal a rozhodl (§ 49 odst.3 s.ř.s.), když neúčast řádně předvolaných účastníků nebránila projednání a skončení věci a soudu nebyly známy důvody pro odročení jednání (§ 50 s.ř.s.).

Krajský soud provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 4.11.2011 č.j. VS 88/49/2011-50/Všeob/734, jakož i obsahem připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího. Při řízení o žalobě žalobce přitom krajský soud vycházel z ustanovení § 65 a násl. soudního řádu správního, jakož i ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného správního orgánu (ust. § 75 soudního řádu správního).

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že:

- Vězeňská služba České republiky, Věznice a ústav pro výkon zabezpečovací detence Opava dne 19.8.2011 pod č.j.: VS 261/1/2011-32/700 rozhodla ve věci dávky nemocenského pojištění tak, že přiznává G. G. M. za dobu pracovní neschopnosti (od 22.3.2011 do 25.5.2011) nemocenskou za dobu od 1.5.2011 do 25.5.2011 ve výši 1.450,-Kč za 25 dnů nemoci. Uvedená částka byla součástí rozúčtování pracovní odměny za měsíc květen 2011 dle § 110 odst.6 zákona č. 187/2006 Sb. V odůvodnění rozhodnutí pak správní orgán odůvodňuje způsob výpočtu nemocenských dávek. Rozhodnutí je opatřeno řádným poučením o možnosti podat proti němu rozklad ve lhůtě do 15 dnů ode dne jeho doručení. Žalobkyně převzala toto rozhodnutí dne 23.8.2011.

- Proti rozhodnutí ze dne 19.8.2011 č.j.: VS 261/1/2011-32/700 podala žalobkyně rozklad ze dne 26.8.2011, který byl doručen Vězeňské službě České republiky, Věznice a ústav pro výkon zabezpečovací detence Opava, jak vyplývá z presenčního razítka, dne 8.9.2011.

Rozkladová komise na základě předložených materiálů doporučila ve věci dávky nemocenského pojištění odsouzené G. rozklad podle § 92 odst.1 správního řádu zamítnout a rozhodnutí ředitele Věznice a ústav pro výkon zabezpečovací detence Opava dne 19.8.2011 pod č.j.: VS 261/1/2011-32/700 potvrdit.

III.

Podle ustanovení § 83 odst.1, věta první zákona č. 500/2004 Sb. (správní řád) odvolací lhůta činí 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak.

Podle § 92 odst.1, věta první zákona č. 500/2004 Sb. opožděné nebo nepřipustné odvolání odvolací správní orgán zamítne.

IV.

Žalobkyně převzala rozhodnutí ze dne 19.8.2011, č.j. VS 261/1/2011-32/700 dne 23.8.2011. Posledním dnem odvolací lhůty byl tedy den 7.9.2011. Lhůta k podání rozkladu uplynula dne 7.9.2011. Žalobkyně rozklad podala až 8.9.2011, tedy po marném uplynutí lhůty k podání rozkladu.

Jestliže žalobkyně podala rozklad až po marném uplynutí lhůty k odvolání, žalovanému nezbylo, než rozklad podle § 92 odst.1 zákon č. 500/2004 zamítnout, neboť byl podán opožděně. Uváděla-li žalobkyně, že rozklad podala již dne 29.8.2011, toto její tvrzení nebylo prokázáno. Namítala-li žalobkyně, že napadeným rozhodnutím došlo k porušení čl. 38 odst.2 Listiny základních práv a svobod Ústavy ČR a odkazovala na čl. 36 odst.2 Listiny, soud uvádí, že nebylo zjištěno, že byla porušena základní práva žalobkyně. Bylo na žalobkyni, aby rozklad podala včas. Protože tak prokazatelně neučinila, soud nemá jinou možnost, než žalobu zamítnout, neboť žaloba není důvodná (§ 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb.).

Pro úplnost soud uvádí, že pokud žalobkyně namítala, že ve zmiňovaném rozhodnutí je sice „poučení o odvolání“, avšak je uvedeno „řádný opravný prostředek“ a není uvedeno poučení o mimořádných opravných prostředcích a poučení o možnosti podání správní žaloby, pak žalovaná při podání poučení o odvolání postupovala ve smyslu ustanovení § 68 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto dle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, když žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovaná náklady řízení nepožadovala.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 7. ledna 2014

JUDr. Bohuslava Drahošová

samosoudkyně